

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Paraules, desitjos, records

Parlant d'un llibre de Mita Casacuberta sobre Santiago Rusiñol, Quim Nadal escriu: "Hi ha llibres que no puc deixar i llibres que no puc acabar." El de la Mita és dels primers, per descomptat. I el seu, el de Quim Nadal, també. L'acaba de publicar Editorial Gavarres i es diu *Històries d'alcalde*. Ell mateix confessa que el va escriure en una marató d'uns deu dies, "a raig", però això no deixa de ser una mentida pietosa. És possible que la redacció fos fruit d'una grafolomania homèrica; però, de fet, aquesta col·lecció d'estampes de la seva etapa com a alcalde de Girona no seria el que és (un retrat fidelíssim d'aquest període històric, un conjunt d'anècdotes que ens acosten a la categoria), si no es tractés de la lenta destil·lació d'una vida política en la qual es vaporitza el que és sobrer i es condensa el que passarà a la història. Aquest llibre és

Quim Nadal es desplaça amb suavitat pel pendent que representa el pes de la història

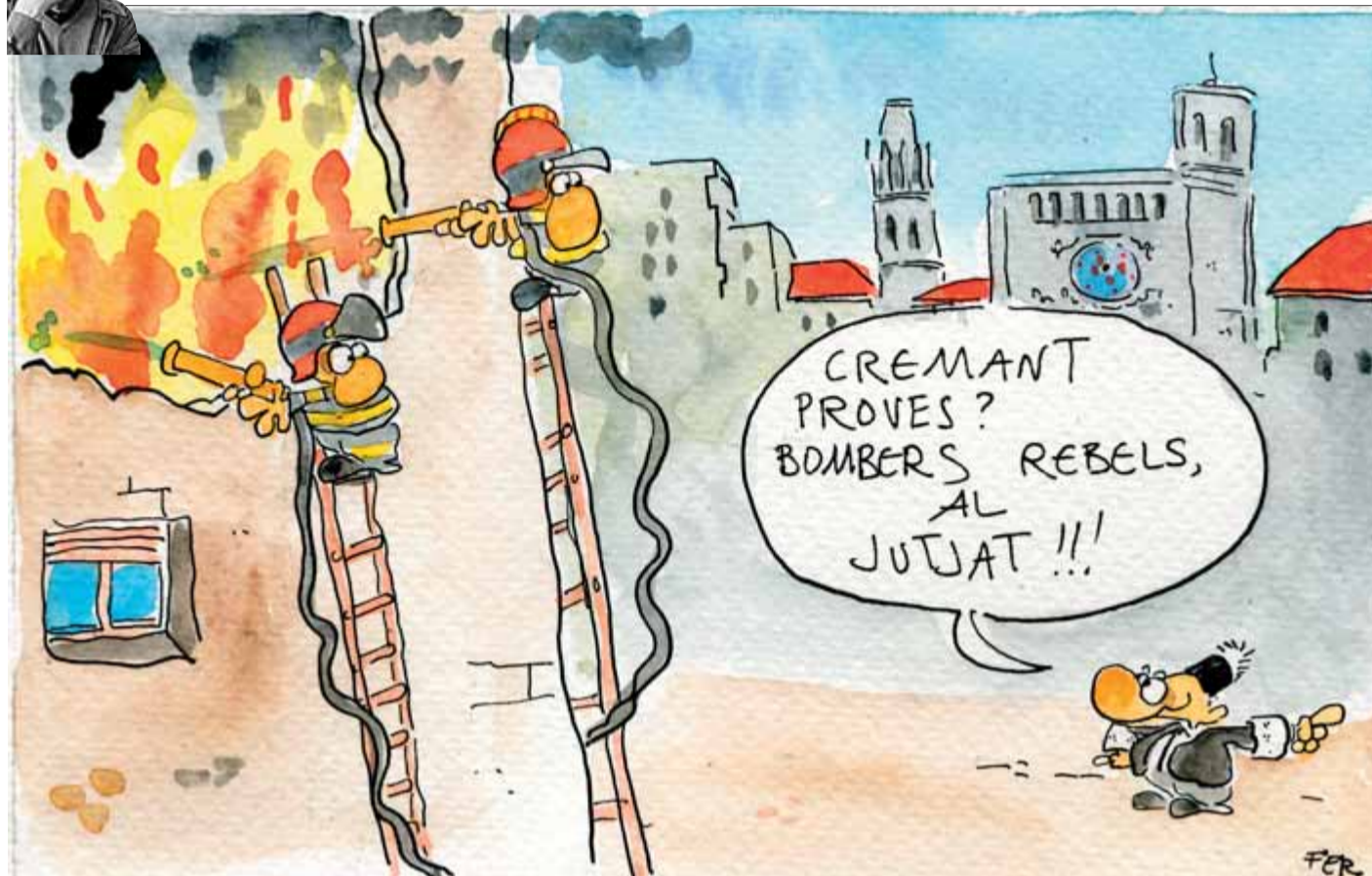
sorprentent per aquest motiu. Farcit de detalls, no ens allunya d'allò que és essencial, sinó que ho col·loca en primer pla. És un precís i divertit retrat, succulent i divers, en el qual s'observa el moll de l'os del municipalisme: la prioritat del que és quotidià. Potser l'episodi que ho explica més bé és el del moment en què el Nadal historiador fa una classe sobre la Catalunya del segle XVIII sense deixar de pensar (el Nadal alcalde) en el problema d'una claveguera. "Va travessar el meu pensament de manera fulminant", diu. I va deixar les classes i es va abocar a la (re)construcció d'una ciutat.

A *Les ciutats invisibles*, Italo Calvino escriu: "Són llocs d'intercanvi, com expliquen tots els llibres d'història de l'economia, però aquests intercanvis no són només intercanvis de mercaderies; són intercanvis de paraules, de desitjos, de records". El llibre té una coberta magnífica. Quim Nadal llisca sobre l'antiga barana de pedra de l'ajuntament. És una metàfora: es desplaça amb suavitat (lleuger, però decidit; juganer, però implacable) pel pendent que representa el pes de la història.

Quim Nadal es desplaça amb suavitat pel pendent que representa el pes de la història

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El botó central

Hem pujat dalt de tot de la torre del castell de Mur. La satisfacció davant el paisatge del Pallars Jussà, des d'aquí visible en tota la circumferència, és general. Ahir, dissabte, va ploure tot el dia. Aquesta nit ha nevada al Montsec i a altres elevacions de les quals no retenc el nom. Si fins divendres els camps tenien color de cremat després d'un hivern sense precipitacions, avui són verds, amb clapes d'un groc sa i viu. La neu assegura l'aigua que alimenta els pantans, tan nombrosos a la comarca. "Aquella esllavissada, què és?" "Fa anys va fer enfonsar el poble de Puigcerócs, que es va reconstruir una mica més enllà. Només en va quedar mig campanar, vegi. El Pallars té un terreny inestable." El castell de Mur va ser construït sobre una roca segura. Em consola saber-ho. "Allà, Tremp; més lluny, Isona, allò és Talarn; aquí a sota, una granja. El Pallars Jussà és la comarca amb més bestiar de Catalunya." No en dubto, però no he vist cap animal pasturant en aquests dos dies. Tampoc es veu gaire gent, ni als nuclis urbans, Tremp, la capital, a banda. Tots els po-

bles semblen abandonats. El fum d'una xemeneia o un llaç groc en un balcó contradiuen amb prou feines la impressió. "Fixi's que a Talarn són més extenses les construccions militars que el poble mateix." Talarn havia acollit l'escola de sots oficials de l'exèrcit espanyol. Cada any era notícia perquè el rei distribuïa els diplomes als graduats i Jordi Pujol li anava al darre amb una reproducció de l'espasa de Jaume I, que entregava a l'alumne més avantatjat. Ara l'escola ha entrat en procés de desmantellament.

En Vidal Vidal ens va portar ahir a dinar al restaurant Lola de Talarn. La

mestressa l'ha tingut un temps tancat per problemes de salut i l'ha reobert aquesta setmana. Un dona-me'n-dona-me'n de cuina local deliciosa. "Aquí hi venia el rei." L'anterior, és clar. Hi va haver una època que fins i tot per als menys monàrquics entaular-se on ho feia el rei era una garantia. El rei d'ara, on dina? Ens abstindriem d'anar-hi, si ho sabéssim. Potser sigui veritat que "el règim del 78" s'enfonsa.

Abans del dinar, en Vidal ens va dur a visitar una central elèctrica de les moltes que té la comarca. La revolució industrial catalana va ser possible gràcies als pantans del Pallars. La vaga de la Canadenca de fa cent anys justos va començar no a Barcelona sinó més amunt d'on ens trobem, a Cabdella. La jornada de vuit hores ve d'aquí. Els pantans van ser construïts per andalusos, murcians i aragonesos. La gent de la terra no es va implicar en les feines pròpies d'esclaus egipcis, i això que la fil·loxera els acabava de deixar sense res. Molts van preferir l'Argentina, ja ha quedat dit en aquests articles del meu tomb pel Pallars Jussà, amb punt final al botó central del castell de Mur.